

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

CU STĂLPĂRILE FAPTELOR BUNE SĂ-L ÎNTÂMPINĂM PE HRISTOS

DUMINICA A 6-A DIN POST

(a Floriilor)

(f) *Intrarea Domnului în Ierusalim*

Entuziasmul mulțimilor era mare, mai ales după minunea învierii lui Lazăr în Betania. De aceea, mulți au ieșit în întâmpinarea Mântuitorului Hristos, auzind că El vine din Betania spre Ierusalim. Mulți erau și în Betania, căci veniseră să-L vadă atât pe Iisus cât și pe Lazăr. În Betania a fost primit în mod deosebit și a luat parte la cină în casa lui Simon Leprosul, de față fiind și Lazăr împreună cu surorile lui.

Acum are loc ungerea din Betania, când Maria, sora lui Lazăr, luând un vas cu mir de nard de mare preț, a uns picioarele Mântuitorului și le-a șters cu părul capului ei.

Gestul Mariei a intrigat pe Iuda, furul și vânzătorul, care a văzut risipa și prețul mare al mirului, dar Iisus muștră gândul lui viclean, subliniind că Maria a făcut aceasta „pentru ziua Îngropării Mele”, deci ea anticipând prin ungerea făcută Moartea și Îngroparea Mântuitorului.

Aceleași gânduri viclene aveau și fariseii și cărturarii. Văzând că mulțimile Îl urmau pe Iisus și Îl aclamau ca pe un Împărat, ura și mânia lor împotriva lui Iisus creștea, căci mulți treceau de partea Mântuitorului, părăsind cercurile lor de la Templu.

De aceea, hotărâsc plini de răutate moartea Mântuitorului și a lui Lazăr.

Venind din Betania împreună cu ucenicii și cu mulțimile care Îl urmau, Mântuitorul Hristos, șezând pe un mânz de asină (ucenicii I l-au adus din satul Betfaghe), intră în Ierusalim fiind întâmpinat de mulți locuitori ai Cetății, care la fel Îl aclamau cu stâlpi de finic, ca pe un Împărat, cântându-i Osana!

Mântuitorul intră smerit, nu ca un împărat al acestei lumi, pe un cal de război, ci pe un asin, semnul desăvârșitei

Astăzi este Duminica Floriilor. Prăznuim intrarea Mântuitorului Hristos în Ierusalim spre Pătimirea Sa, cea de bună voie, spre mântuirea Sa jertfă și Înviere. Este o intrare smerită al lui Iisus, Împăratul Cerurilor, șezând pe un mânz de asină, dar în același timp triumfală prin primirea ce l-a făcut, ca unui Împărat, din partea mulțimilor care-L aclamau purtând în mâini ramuri de finic și cântând „Osana, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel.” Poporul care l-a întâmpinat purta ramuri de copaci și flori și așternea haine pe calea pe unde trecea Iisus. Chiar și copiii Îl aclamau cu cântări de bucurie, iar stâlpii pe care le purtau mulțimile erau semnul biruinței asupra morții. Tot poporul l-a ieșit în întâmpinare, iar alții veneau cu El din Betania, unde Hristos îl înviase pe Lazăr, cel mort de 4 zile, fratele Martei și Mariei. Primirea triumfală care l-a făcut Mântuitorului anticipa deopotrivă atât Învierea Sa din morți, biruind păcatul, iadul și moartea, cât și Învierea Universală, când morții vor învia, căci Hristos a zis: „Cel ce va crede în mine, chiar dacă va muri, va fi viu.” (Ioan 11, 25)

Sale smerenii, pentru că El nu vine ca un cuceritor, ci ca un Împărat al Păcii. El vine spre Patimă și moarte pe Cruce, ca să strângă pe toți cei risipiți și pe toți să-i împace cu Tatăl.

De aceea El este „Cel ce vine, Mesia, Fiul lui David, Hristos Domnul”. Se împlinește prorocia lui Zaharia (cap.9, 9) „Bucură-te fiica Sionului; Veselește-te fiica Ierusalimului, că iată Împăratul tău

vine la tine șezând pe un mânz de asină.” Cel pe care Îl preamăresc în Ceruri puterile îngerești este primit cu cântări și strigăte de bucurie și aici pe pământ de mulțimi și de glasurile nevinovate ale copiilor, după cum zice și psalmistul: „din gura pruncilor și a celor ce sug, am săvârșit laudă.” (Ps.8, 2)

Unii dintre farisei, văzând primirea deosebită care l-a făcut pe Iisus, îi certau

pe cei care strigau de bucurie, dar Iisus Le-a răspuns: „Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.” (Lc. 19, 40)

Iisus vine plin de bunătate și iubire jertfelnică pentru oameni. Astfel, adună la Sine toate neamurile, legând (cum zice profetul) „asinul de coardele Viei”, căci Via este Hristos, Mântuitorul lumii.

Iisus era totuși trist. El a plâns pentru Ierusalim, căci fiii Cetății nu L-au crezut și nu i-a putut strânge la Sine precum o cloșcă strânge puii săi. Și tot Iisus spune

că „Ierusalime, Ierusalime... Iată că vi se va lăsa casa pustie... nu va rămâne aici piatră pe piatră”. Cuvântul s-a împlinit, căci Cetatea Sfântă a fost cucerită și pustiită de romani.

Hristos mai era trist și pentru faptul că mulțimile care acum îi cântau „Osana, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului”, peste câteva zile, manipulate de bătrânii poporului, vor striga în curtea lui Pilat „Răstignește-L!”.

Să-L întâmpinăm și noi pe Hristos cu

stălpările pocăinței și ale faptelor bune, cu florile virtuților, să-i cântăm și noi „Osana!”, rugându-L să intre în Ierusalimul sufletului nostru cu iertarea și jertfa Sa.

Să nu-L părăsim pe Hristos, să nu fim în tabăra dușmanilor Lui, ci cu pocăință și smerenie să-L urmăm pe ultimul Său drum pământesc, drumul Golgotei și al jertfei, dar și al Luminii și Slăvitei Sale Învieri. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

CUVIOSUL VASILE DE LA POIANA MĂRULUI, DASCĂLUL RUGĂCIUNII ISIHASTE

Sf. Cuv. Paisie de la Neamț aduce nou în monahismul românesc și nu numai, nu atât preocuparea pentru rugăciunea lui Iisus, cât introducerea ei în viața de obște. Venise din Sf. Munte în 1763 cu o obște româno-slavă preocupată de această rugăciune. Dar tendința respectivă o moștenește de la Sf. Vasile de la Poiana Mărului. Secolul al XVIII-lea devine, prin Cuvioșii Vasile și Paisie, epoca declanșării curentului filocalic prin excelență, aducându-se în actualitate Sf. Părinți ai Bisericii.

Sf. Cuv. Vasile este un reprezentant al emigrației monahale ruso-ucrainene care s-a produs în secolele XVII-XVIII, în urma reformelor lui Petru cel Mare în Rusia și a persecuțiilor uniaste în Ucraina de sub stăpânirea polonă. S-a născut în 1692, pe lângă Poltava, Ucraina, ca și cel care i-a fost vrednic următor, Cuv. Paisie de la Neamț (care vede lumina zilei la Poltava în 1722). Tinerețea și-a petrecut-o în sihăstriile din Rusia, apoi în Munții Moșenski, în apropierea Kievului, unde s-a și călugărit.

Sf. Vasile de la Poiana Mărului, dascăl al rugăciunii, reînnoiește viața monahală din schituri și sihăstria prin îmbinarea acestor trei experiențe: greacă, rusă și română.

Se pare că venirea sa în Țara Românească se face în timpul lui Constantin Brâncoveanu. Este primit în obștea Mănăstirii Dălhăuți, lângă Focșani, petrecând aici 20 de ani. Este hirotonit preot și curând ales stareț, deși nu avea încă 30 de ani. Strânge pe lângă sine o obște de peste 40 de călugări sihaștri, pe care îi învață ascultarea, smerenia, tăcerea și mai ales Rugăciunea lui Iisus. Dălhăuți cunoaște o renaștere spirituală, obștea formată din călugări munteni, moldoveni, ardeleni și ruși trăind în dragoste și bună rânduială. Trăirea isihastă de aici aduce cu sine noi ucenici, care se vor îndrepta spre schiturile din apropiere, aflate de asemenea sub călăuzirea Sf. Vasile.

Cuv. Paisie de la Neamț, ucenic al Cuv. Vasile

Cuv. Paisie vine și el din Ucraina și este primit la Schitul Trăistenii pentru câțiva ani. Pleacă la Athos unde, în anul 1750, Cuv. Vasile îl tunde în monahism.

Demn de amintit este faptul că starețul Vasile duce mai departe lucrarea isihastă de

la Schitul Pocrov inițiată de Cuv. Pahomie, episcop al Romanului (†1726).

Starețul Vasile va fi un bun cunoscător al rugăciunii, al Sfintei Scripturi și al învățăturilor Părinților filocalici. Faima lui de îmbunătățit și iscusit îndrumător al unei înalte trăiri duhovnicești s-a răspândit în toată Ortodoxia. Ca nu cumva în aceste învățături să se strecoare vreo greșală, în anul 1749 a avut loc la București un sobor care le-a cercetat. În scrisoarea Cuviosului Paisie de la Neamț către starețul Atanasie de la Sfântul Munte se spune: „Pentru starețul meu, Părintele Vasile, îți vestesc ție că acest om (...) mărturisit este că și trei patriarhi: al Alexandriei, și de Antiohia, și al Ierusalimului, cu mulți arhierei întâmplându-se în București și auzind de dânsul, l-au chemat în București. Și sobornicește de dânsul întrebând și socotind, l-au întrebat pe dânsul mult pentru credința sfântă și pentru învățătura cu care învață pe frații cei ce viețuiesc cu dânsul și pe cei ce vin către dânsul și l-au aflat fără prihană și neclătit în credința pravoslavnică și învățătura lui au socotit că de la sine nimic nu găsește. Și au văzut pe dânsul că după puterea Sfintei Scripturi învață, urmând întru toate învățătura sfintelor bisericesti învățături

și după a precuvioșilor părinți și întru nimic n-au aflat într-însul prihană. Și foarte s-au bucurat Preasfințitii Patriarhi și l-au blagoslovit pe dânsul și au mărturisit pentru dânsul înaintea a tot soborul, ca nimeni pentru învățătura lui să se îndoiască.”

Influența Starețului în înnoirea isihastă și scrierile sale

Cuv. Vasile va învăța pe ucenicii săi ascultarea, trăirea în armonie, citirea zilnică a Sfintei Scripturi și a scrierilor Sfinților Părinți, practicarea Rugăciunii lui Iisus, păzirea curată a minții, mâncarea o dată pe zi și împărtășirea săptămânală. Va crea un curent de înnoire duhovnicească în monahismul românesc la mijlocul secolului al XVIII-lea, în care scrierile sale vor avea un impact major.

Starețul Vasile nu s-a mulțumit numai să îndemne la citirea scrierilor unor mari îndrumători ai vieții duhovnicești ci, pentru a le avea frații într-îmbunătățire, el le și răspânda, în copii, atât prin nevoia lui, cât mai ales a unor viețuitori din schitul Poiana Mărului, înzestrați cu darul scrisului frumos. Acest așezământ devenise atunci o mare și cunoscută vatră de înaltă spiritualitate ortodoxă, Starețul Vasile fiind definit de N. Iorga „un mare predicator al culturii”. El a răspândit scrierile unor mari nevoitori într-o desăvârșire, precum: Sfinții Isaac Sirul și Ioan Scărarul, Grigorie Sinaitul, Isihie al Ierusalimului și Filotei Sinaitul. Aceste scrieri conțineau învățături despre Rugăciunea lui Iisus sau Rugăciunea minții. La unele din acestea, cuviosul a alcătuit înainte-cuvântări, prin care dădea îndrumări pentru înțelegerea și practicarea ei fără greș, fiind atunci cel mai iscusit cunoscător și trăitor al amintitelor metode de îmbunătățire duhovnicească.

Marii stareți Paisie de la Neamț (†1794), Gheorghe de la Cernica (†1806) și Calinic de la Cernica (†1868) vor fi următorii ai acestui curent.

La 25 aprilie 1767, starețul Vasile de la Poiana Mărului a trecut la cele veșnice, fără a se cunoaște astăzi unde se odihnesc rămășițele sale pământești. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința din 4-5 martie 2003, a hotărât canonizarea sa, cu data de prăznuire 25 aprilie. ❖

LACRIMI PE COROANA DE SPINI A MÂNTUITORULUI

Un simbol al istoriei, culturii și spiritualității franceze, un monument de patrimoniu mondial al umanității a ars luni, 15 aprilie, sub ochii înlăcrimați ai francezilor, imaginile televizate în direct fiind privite ore întregi de sute de milioane de oameni din întreaga lume.

Catedrala Notre-Dame din Paris - în română Catedrala Doamna Noastră, cu referire la Fecioara Maria - este un monument al arhitecturii gotice timpurii din Franța, sediu al Arhiepiscopiei Parisului. Catedrala se află pe Île de la Cité, în centrul Parisului. 800 de ani de istorie, această Catedrală catolică a cunoscut însă și timpuri negre, căci în anii revoluției franceze această biserică a fost profanată de iacobini, ea devenind Templul Ființei Supreme! A redevenit catolică în anul 1801, Napoleon fiind încoronat aici împărat la 2 decembrie 1804.

Însă pentru noi creștinii ortodocși mai important este faptul că sfințele relicve care se aflau în catedrală au fost salvate. Nu poți să nu te gândești însă la faptul că francezii l-au alungat pe Dumnezeu din viața lor și din viața cetății... Și câte multe alte lucruri, cu seriozitate și discernământ se pot spune!

Am găsit pe doxologia.ro un articol al părintelui Ioan Valentin Istrati, Lacrimi pe Coroana de spini a Mântuitorului”, preluat parțial de rețelele media fără citare și fără punere în context. Vi-l ofer integral, pentru că el cuprinde atât istoria acestor relicve, cât și povestea unui grup de români care s-au închinat cu multă evlavie la aceste relicve. Să nu uităm că și noi, la biserica Șerban Vodă, avem multe moaște tot dintr-un spațiu catolic, din Italia, Milano. De aceea, vom putea înțelege mai bine aceste rânduri și mulțumi lui Dumnezeu că poate, prin salvarea acestor relicve, se vor întoarce puțin măcar, gândurile și inimile francezilor la Dumnezeu, credință și Biserică.

«Sfintele relicve ale Pătimirilor Domnului de la Catedrala Notre-Dame din Paris sunt: o părticică din Crucea Mântuitorului Hristos, un piron al Pătimirilor și Sfânta Coroană de Spini. Sfânta Coroană de Spini a fost cercetată de multe ori de comisii formate din medici, fizicieni, chimiști. Cele mai multe dintre acestea confirmă autenticitatea relicvei. Ea poartă venerația a cel puțin 16 secole de creștinătate.

Sfântul Ioan Teologul a scris că soldații romani, în noaptea Jorii celei Mari, au făcut o coroană de spini în batjocură și i-au pus-o pe capul Mântuitorului Hristos (Ioan 19, 12).

Sunt numeroase mențiuni ale Coroanei de spini în primele secole ale Bisericii Creștine, mai ales în istorisirile pelerinilor la locurile sfinte, în secolul al IV-lea. În 409, Sfântul Paulin de Nola o menționează printre relicvele sfinte ale Bisericii de pe Muntele Sion din Ierusalim. În 570, Martirul Antonie o găsește accesibilă venerației credincioșilor la aceeași Biserică din Sion. În 575, Cassiodor, în Comentariul său la Psalmul 75, scrie: „La Ierusalim, acolo este Coroana de spini”. În 870, coroana era încă la Ierusalim, așa cum semnaleză Bernard Călugărul.

În secolele VII-X, relicvele au început să fie transferate la Constantinopol, la Capela Împăraților bizantini, din cauza tâlharilor care atacau tot mai des bisericile din Ierusalim. În 1238, Bizanțul cucerit de cruciați era condus de Baudouin de Courtenay, un împărat latin. În mare dificultate financiară, acesta a decis să vândă din relicve bancherilor venețieni, pentru a face rost de bani.

Sfântul Louis, Regele Franței, a intervenit și a plătit compensații mari venețienilor și, în 10 august 1239, regele urmat de un cortegiu impresionant, a primit 22 de relicve sfinte la Villeneuve. În 19 august 1239, procesiunea a sosit la Paris. Regele și-a dezbrăcat toate însemnele și veșmintele regale, a îmbrăcat o tunică simplă și, cu picioarele goale, ajutat de fratele său, a purtat Sfânta Coroană de Spini până la Catedrala Notre-Dame din Paris. Aici a fost construit un relicvariu pentru sfințele moaște.

În timpul revoluției franceze, relicvele au fost depuse la Biblioteca Națională, iar după Concordatul din 1801, ele au fost redat Arhiepiscopiei de Paris și de atunci

sunt la Catedrala Notre-Dame. Împărații francezi Napoleon I și Napoleon al III-lea au oferit câte un relicvariu acestor sfințe moaște. În anul 2007, sfințele relicve au fostenerate de către Sanctitatea Sa, Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului, și apoi de către Preafericitul Alexis al II-lea, Patriarhul Rusiei.

Îmi amintesc de vizita mea la Catedrala Notre Dame din Paris, în 1994. Eram vreo 10 ortodocși, printre care și doi preoți. Am insistat să ne închinăm la Coroana de Spini, adăpostită într-una dintre capelele Catedralei. Preoții catolici, ușor plictisiți, au încuviințat până la urmă să deschidă Capela unde se găsește Sfânta Coroană care a rănit Creștetul lui Dumnezeu. Capela era închisă. Preoții catolici au deschis un dulap imens unde se afla, parcă ascunsă sub obroc, Lumina înlăcrimată a lumii. Un preot parizian a luat-o în brațe și, zâmbind, a pus-o pe o măsută.

Fără nicio pregătire anterioară, fără niciun cuvânt, cei 10 ortodocși am căzut la pământ, cu fețele lipite de marmura rece a capelei. Din ochi țâșneau în mod involuntar lacrimi de durere și de recunoștință. Am sărutat plângând spinii plini de Sângele lui Dumnezeu. Preoții catolici erau perplecși. Au îngenuncheat și ei, vizibil jenați de indiferența lor, și au îngăimat în gând câteva rugăciuni. După vreo 20 de minute de rugăciuni tăcute, ortodocșii s-au ridicat în picioare, și-au șters lacrimile, s-au închinat încă o dată Coroanei mântuitoare și au ieșit în liniște. Canon-ul (un fel de stareț) Catedralei, prezent și el, a șoptit: „Nu am mai văzut demult atâta credință...”» ❖

CATEDRALA DIN INIMA MEA ȘI A POPORULUI ROMÂN

Un moment de reflecție pentru dublul standard pe care îl aplicăm noi, românii.

Cu amar, câteva gânduri ale lui Cătălin Sturza mi-au adus aminte de cuvintele, imaginile, videoclipurile acide și pline de neadevăruri de acum cinci luni de la sfințirea altarului Catedralei Naționale.

„Un afacerist român donează un milion de euro pentru refacerea Catedralei Notre-Dame. Consiliul Județean Cluj donează 22.000 de euro pentru Catedrala Notre-Dame (din bani publici). Primarul Bucureștiului donează 10% din salariul pe trei luni pentru Catedrala Notre-Dame.

În același timp, în Franța s-au strâns peste 500 de milioane de euro pentru refacerea Catedralei Notre-Dame. Estimările parțiale ale autorităților arată că va fi nevoie de o sumă chiar mai mare, iar principalele lucrări vor fi pentru refacerea acoperișului prăbușit. Așadar, doar acoperișul Catedralei Notre-Dame va

costa probabil peste 500 de milioane de euro.

Catedrala Patriarhală a costat 110 milioane de euro până la faza „la roșu”, și va costa probabil încă pe atâta, până la terminare. Așadar, întreaga catedrală, cu o suprafață comparabilă cu Notre-Dame, va costa, cu totul, 220 de milioane de euro.

Populația și presa open minded salută în extaz gesturile filantropilor români - chiar dacă unii bani provin, iată, și din bani publici. Populația și presa open minded huiduia acum cinci luni, în delir, fiecare euro dat pentru

Catedrala Națională - care era luat, prin definiție, „de la spitale”.

Populația și presa open minded salută și aclamă acum refacerea Catedralei Notre-Dame, „inima Parisului”, un simbol cultural și spiritual al Franței și al Europei. Populația open minded ne spunea acum cinci luni că România nu are nevoie de o catedrală patriarhală - deși catedrala fusese susținută de-a lungul timpului de Carol I, Ferdinand, Eminescu, Slavici și mulți alții, și era așteptată de români de peste 130 de ani.

Păi vrem sau nu o țară ca afară? Că acum toată lumea pare de acord că o catedrală este inima unei mari culturi și a unei mari țări „civilizate”. Și mi se pare cam aiurea să ne întristăm că a ars acoperișul de la Notre-Dame și să aclamăm fiecare euro dat pentru refacerea lui; în timp ce huiduim fiecare euro dat pentru catedrala din București și zicem în bătaie de joc „doamne-ajută” la poze în care arde în Photoshop acoperișul catedralei noastre”. (Cătălin Sturza – Facebook) ❖

Gânduri la începutul Săptămânii Pătimirilor

Notre-Dame înseamnă mai mult decât Notre Drame

Notre Drame e că ne-am învățat că Notre-Dame reprezintă doar niște ziduri pe lângă care dă bine să te pozezi. Notre Drame e că ne gândim la Notre-Dame doar ca la un obiectiv turistic, un punct istoric de interes, un muzeu vechi și fain - omițând a traduce sufletește Notre-Dame.

❖ Notre-Dame nu este Notre Drame.

Notre Drame e că am uitat demult ce înseamnă Notre-Dame.

❖ Notre-Dame este Doamna noastră, Mama noastră, Maica Mântuitorului nostru. Notre-Dame este, mai presus de toate, o biserică închinată Maicii Domnului, un loc de rugăciune, un munte de lacrimi pentru o mare de păcate.

❖ E o nebunie a spune că ceea ce s-a întâmplat la Notre-Dame nu este, într-adevăr, o dramă. Dar trebuie să ne trezim și să înțelegem că e doar vârful unui aisberg al dramei în care ardem de mult...

❖ Notre Drame e că mi s-a împânzit ieri facebook-ul de poze cu turiști prin Paris. Și că azi dimineată mulți dintre oameni deja aveau alte fotografii, alte subiecte de bifat, alte bucurii sau drame de trăit. Suntem foarte superficiali - șutăm și mergem mai departe, fără a urmări măcar spre unde ni se duce mingea.

❖ Notre Drame e că am văzut oameni care invocau „bătaia lui Dumnezeu” - fără a înțelege că noi ne batem singuri atunci când îi întoarcem spatele lui Dumnezeu și că, dacă pe bune ar trebui să ne țină Dumnezeu pe pământ pentru cât de minunați suntem... niciunul dintre noi n-am mai avea vreme să ne terminăm gândul.

❖ Notre Drame e că unei drame reale i se atășează mereu câte o glumiță de coadă... și așa se nasc alte poze, cu alte catedrale cuprinse de un foc trucat - în jurul cărora oamenii rād, comentează, fac hora și zic „Doamne ajută”.

❖ Notre Drame e că uităm să fim creștini, că ne rușinăm să fim creștini, că nu mai știm să ardem de iubire pentru aproapele și pentru Dumnezeu. Notre Drame e că devenim ridicoli cerând în cor spitale - nu catedrale - pentru ca apoi să plângem pentru o Notre-Dame văzută oricum, mai puțin ca pe o catedrală. Notre Drame e că umblăm cu sufletele sfâșiate și că ne este greu să căutăm

și să acceptăm că avem nevoie de vindecare duhovnicească.

❖ Notre Drame e că suntem plini de noi precum Notre-Dame de turiști, dar că suntem goi și singuri, precum o catedrală imensă cu prea puțini pelerini, cu prea puțini creștini, cu prea puțini rugători.

❖ Notre Drame e că nu vedem și nu înțelegem cât suntem de fragili - de mii de ori mai fragili decât zidurile oricărei cetăți. Și, totuși, ne permitem aroganța supremă de a ne îndepărta de Notre-Dame și de a crede că prin propriile forțe putem dobândi Veșnicia. (Anda Elena Pintilie; doxologia.ro)

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 APRILIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a din Post (a Floriilor) - (†) Intrarea Domnului în Ierusalim - Utrenia, Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de luni
Luni 22 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Spovedanie
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de marți
Marți 23 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Spovedanie
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de miercuri
Miercuri 24 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Spovedanie
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de joi
Joi 25 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de vineri
Vineri 26 aprilie	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Scoateră Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică)
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari
	20 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 27 aprilie	07 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Împărțirea copiilor
	08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică
	23 ³⁰	Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 28 aprilie	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină!
	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor - „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI